

Dobszay Károly: Henry Ford tragédiája

Ha az ember a zsidóság természetét a maga meztelen valóságában szeretné megismerni, úgy csak azon viselkedését kell megfigyelni, amelyet azok ellenében tanúsított, akik vették a bátorságot, és lerántották róla az álarcot.

Ilyen bátor ember volt a híres amerikai autókirály, Henry Ford (1863-1947). A zsidóság kitűnő ismerője és meggyőződéses ellenfele az első világháború alatt tüzetesen tanulmányozta tevékenységüket, és felismerte, hogy született bűnözők.* Tőle származik az alábbi kijelentés: „Zárjatók börtönbe az 50 leggazdagabb zsidót, és nem lesznek többé háborúk!” Henry Ford tudta, hogy a háborús lázítások mögött a telhetetlen zsidó nagytőke áll. Azt is tudta, hogy nem lennének többé háborúk, ha a legbefolyásosabb zsidók rács mögött ülnének.

Henry Ford volt a „Dearborn Independent” című legendás újság létrehozója. A lapot 1920-ban indította útjára, és rövid időn belül mintegy 2 milliós példányszámban látott napvilágot. A zsidóság először nem vette komolyan Henry Ford nézeteit, és holmi „úri magánszórakozásnak” tekintette a velük szembeni harcát. Amikor azonban felvilágosító munkájának köszönhetően az amerikai nép nagy tömegei is felfigyeltek a zsidók viselt dolgaira, kezdtek idegessé válni. És amikor végül Ford egy négykötetes könyv formájában is kiadta „A nemzetközi zsidó” cím alatt a korábban már lapjában közölt cikkek gyűjteményét, a zsidóságot hirtelen félelem és harag kerítette hatalmába.

Erre reagálva Henry Fordot a „mérvadó véleményformálók” beteges hamisítónak és rágalmozónak nyilvánították.

Henry Ford nem hagyta magát megfélemlíteni, és 1927-ben a következő választ adta kritikusainak:

„A »rágalmozás« abból áll, hogy a közvélemény figyelmét az igazságnak megfelelően a

zsidóság világhatalmi törekvéseire irányítottuk, amelyet felelős zsidó vezetők kinyilvánítottak. Néhány megállapítást szükséges megismételni: A nemzetközi zsidó találta ki a mi pénz- és kamattrendszerünket; az ő kezében van ma direkt minden állami pénzügy az Egyesült Államok szövetségi jegybankrendszerével bezárólag, amelyet ő szervezett, és amelyet most a saját eredeti tervei szerint épít ki. A kormányokban hatalmi pozíciókkal rendelkeznek. A gazdaságban annyi szál fut össze a kezében, hogy egyetlen pénzügyi vagy gazdasági ember sem merne ellenszegülni vele. A nemzetközi zsidó kezében van a sajtó, vagy úgy uralkodik rajta, hogy csak zsidóbarát értelemben történő jelentéseket engedélyeznek; olyan mértékben befolyásolja a fiatalok nevelését, mint egyetlen más csoport sem; ő képezi a világ legzártabb faji egységét egy olyan kémszervezettel, amely minden falut, minden helységet behálóz. Hatással van az egész világ forradalmi elemeire ugyanúgy, mint az ultrakonzervatívokra, ugyanolyan hatalma van a kommunista Oroszországban, mint a kapitalista Angliában; uralja a színházat, a mozit – döntő befolyása van a háborúk kirobbantásában, amelyek fő haszonélvezője ő maga.“ Nos, ekkor már a zsidóság is felismerte, hogy Henry Ford nemcsak egy kiválóan tájékozott, hanem egy kimondottan veszélyes ellenfélnek is bizonyult. Ennek a halálos ellenségnek az elnémitásához, lehetetlenné tételéhez a továbbiakban már semmilyen eszköztől nem riadtak vissza.

Először régi jó szokás szerint a magánéletével kapcsolatban terjesztettek szégyenletes híreket. Mikor ez nem járt eredménnyel, a zsidó sajtó a Ford autógyár ellen indított féktelen rágalomhadjáratot. A legalattomosabb módon kezdték kigúnyolni és lejáratni az általa gyártott autókat. Még a filmipar segítségét is igénybe vették ebben a hadjáratban. Ha egy filmben például egy „rozoga tragacs“ megjelent, akkor természetesen csak egy Ford lehetett. Mivel még ez sem hozta meg a remélt sikert, és Henry Ford gyára tovább növekedett, a kocsik népszerűek maradtak, a zsidók riadót fújtak egy nagy, végső ütközethez. Milliókat hordtak össze, hogy a Ford autóművekkel szemben egy konkurens autógyárat alapítsanak. Egy új sajtóhadjárat indult útjára. Mialatt a zsidó gyártmányokat az újságok csak mint a „legjobbat“ reklámozták, Ford autóit csak szemétként említették. Végül – zsidó parancsra – a bankok is megtagadták a megszokott módon való további együttműködést Forddal. Befagyasztották a számára szükséges kölcsönöket, és vállalkozása az összeomlás szélére került.

Így aztán sikerült megpuhítaniuk. Hogy megmenthesse életművét, végül kénytelen volt beadni derekát. Nem utolsósorban néhány titokzatos merénylettel is félelmet és bizonytalanságot keltettek benne. Még 1927. június 30-án kiadott egy nyilatkozatot, miszerint meg van győződve a zsidó nép „erényeiről“, és a zsidókkal szembeni „igazságtalanságot“ szeretné jóvátenni. Most már diadalittasan örvendezett a „kiválasztott nép“, és a nevükben Jud Marshal cinikusan a következő választ adta az autókirálynak:

„Elfogadom a nyilatkozatát. A zsidó természet része a megbocsátás. Tudomásul veszem, hogy ön a sértő vádaskodásokat visszavonja, és hajlandó elégtételt adni.“

Milyen ismerős szavak!

Természetesen ezt a bocsánatkérést úgy kényszerítették ki belőle, sőt azt is feltételezhetjük, hogy még a nyilatkozatának szövegét is zsarolói fogalmazták meg. Tény marad mindenesetre, hogy Ford a nevéhez köthető nyilatkozatot soha nem írta alá, de az is tény, hogy ezután teljesen feladta küzdelmét. Hogy miért kellett ezt csinálnia, mindenki tudja, aki ismeri az összefüggéseket.

Azóta sok víz lefolyt a Dunán, de egy dolog nem változott. A zsidóság még ma is mindenkit

hasonló módszerekkel próbál elnémítani, aki veszi a bátorságot, és letépi róla az álarcot. Nyugodtan dicsekedhetnek vele, hogy végül még egy Henry Ford kaliberű autókirályt is térdre tudtak kényszeríteni, de a négykötetes életművét, „A nemzetközi zsidó“-t nem tudták eltüntetni a világból. Az azóta eltelt 9 évtized, és főleg korunk történései fényesen bizonyítják, hogy az abban leírtak nem beteges rágalmakat, hanem megcáfolhatatlan igazságokat tartalmaznak. Képzeljük csak el, mi lett volna, ha az emberiség még idejekorán megfogadja Henry Ford tanácsát, és örökre rács mögé dugja a valódi háborús bűnösöket. Akkor nem csak két borzalmas világháborút spórolhatott volna meg a világ, hanem az ugyanazon gyökerű jelenlegi gazdasági és pénzügyi válságok sem szorongatnák állandóan a torkunkat.

Dobszay Károly

*Ahogy a Szentírásunk mondja, nem hús és vér ellen, de szellemiségekkel van nekünk harcunk - a túláltalánosítás, a merev előítéletesség stb. a részigazságaival megkímél minket a gondolkodástól, a konkrét elemzéstől, és inkább el-, semmint felfedi a teljes igazságot, s bűnbakot találva és honfitársakat hidegháborúzásba sodorva éppen a Gonosz malmára hajthatja a vizet. Kinek mennél nagyobb a hatalma, annál több jót/rosszat tehet. De az utóbbi esetben is csak a bűnt szabad/kell gyűlölnünk és nem a bűnöst... (N.J.)